

teater” gelicht wordt, dan rest een randprogrammering bij de werking van het Speeltheater. Eva Bal ziet het net andersom: ‘In filosofie, in denken en zijn, zijn we nooit drie organisaties geweest. Het feit dat we niet meteen met die eenheid van start konden gaan, ligt niet aan ons, maar aan het feit dat de administratie van cultuur dit nog niet in zijn portefeuille had. Ook nu verplicht het decreet ons nog steeds om als twee afzonderlijke organisaties te werken. Administratief werken we dus naar de letter van de wet, wat volgens mij meer kost dan één grote organisatie.’

‘Decreten lopen altijd achter op de evoluties in het veld. Dat brengt met zich mee dat je je niet alleen in die evoluties kan gooien, maar dat je je ook voortdurend moet afvragen hoe je intussen ook decretaal in orde blijft,’ zegt Barbara Wyckmans. Het KJT is het enige jeugd-

theatergezelschap in Vlaanderen dat beschikt over een grote zaal en een ruime foyer. De nieuwe directeur ziet het dan ook als haar taak om het KJT om te vormen tot een centrum van kindercultuur. Het is een hele uitdaging om kwalitatieve jeugdproducties voor de grote zaal te creëren, te meer omdat een hele generatie acteurs noch het grote podium heeft leren bespelen, noch heeft kennisgemaakt met de mogelijkheden van het jeugdtheater. Het KJT moet naast de eigen producties ook grote producties van andere gezelschappen en theatermakers kunnen presenteren – wat de KJT-producties in de gelegenheid stelt om intussen te reizen – en in de foyer kunnen tentoonstellingen georganiseerd worden. Een optimaal gebruik van het gebouw impliceert dus een aantal functies en begrotingen die niets met de subsidievoorwaarden van een gezelschap te maken

hebben. ‘De scheidingen tussen kinderkunsten centra en gezelschappen zijn soms wel zeer broos, zeker als je over een eigen huis beschikt.’

Ook in Antwerpen werkt Villanella, een kunstencentrum dat niet over een eigen huis beschikt. Marc Verstappen: ‘Men herinnert ons er regelmatig aan dat het wettelijk verplicht is om als kunstencentrum over een eigen infrastructuur te beschikken. Met 15 miljoen frank zou dat mogelijk zijn, maar met de 8 miljoen die we hebben is het niet haalbaar. (Nvdr: de subsidies van de andere, ‘volwassen’ kunsten centra schommelen tussen 13 en 40 miljoen frank.) Door te programmeren in bestaande huizen hebben we geen infrastructuurkosten en kunnen we de loonkost laag houden. Het budget wordt dus optimaal artistiek ingezet. Onze optie maakt ook een grote diversiteit mogelijk: muziek, theater, beeldende kunst, li-

Actie Peer, 12 juni 1997: gedurende een voormiddag maakte een honderdtal kinderen acht installaties in het pand dat Bronks wou verwerven en verbouwen tot een eigen theaterhuis.

